

Familia din Betania

Biblia este o carte minunată. Ea este așa de minunată și de frumoasă, că mereu te simți atras de ea. Ori de câte ori ai fi citit-o în întregime, ea este mereu nouă, proaspătă, vie și dătătoare de putere. Vechile istorisiri rămân mereu noi și adevărurile cunoscute de demult sunt mereu hrană pentru suflet. Niciodată nu te vei plictisi să o iei de la început cu cititul. Dimpotrivă: la fiecare repetare devii mai strâns legat de ea, îți trezește interese mai mari, te înviorează, mângâie și întărește mai mult sufletul tău. Simți că nu un om ci Dumnezeu îți vorbește. Auzi glasul Lui, Îți înțelegi gândurile, vezi faptele Lui; da, ce este și mai mult; Îl vezi pe El Însuși în toată mărimea și gloria Sa, în toată dragostea Sa și în tot harul Său; Îl vezi pe Acela, pe care El L-a trimis, pe Domnul nostru vrednic de adorare, pe Creatorul cerului și al pământului, pe Fiul Omului sfânt și pe Împăratul peste toate.

Biblia este o carte minunată. Este o carte pentru fiecare. Păcătosul învață să cunoască drumul spre mântuire. Cel obosit și împovărat este condus la odihnă adevărată, cei înfomețați sunt conduși la mana adevărată și cei însetați sunt conduși la Izvorul apei vieții. Copiii, tinerii și părinții în Hristos găsesc în aceeași măsură pe paginile ei învățătură, mângâiere și călăuzire. Nimeni, indiferent în ce stare, în ce împrejurări sau pe ce înălțime a vieții spirituale s-ar afla nu se va așeza în zadar înaintea cărții și s-o pună nesatisfăcut deoparte. Fiecare găsește pentru sine răspunsul potrivit la întrebările lui. Și ea este o carte pentru toate. Nici o stare a sufletului nu rămâne nesatisfăcută, nici o preocupare a vieții nu rămâne neatinsă. Cei întristați devin încurajați, cei îngrijați devin liniștiți, cei suferinzi și îndoliați devin mângâiați. Cei slabi devin întăriți, cei cu credința mică sunt sfătuiți, cei ce trăiesc în neorânduială sunt pedepsiți, cei căzuți sunt ridicați. Bărbați și femei, părinți și copii, stăpâni și robi găsesc în aceeași măsură în Carte drumul pe care trebuie să meargă și obligațiile, pe care le au, le sunt repartizate. Cu un cuvânt: pentru fiecare și pentru toate împrejurările vieții, paginile sfințite sunt un izvor inepuizabil de învățătură, de mângâiere, de îndemnare și călăuzire.

Aceste remarci au curs, ca să zicem așa, ca de la sine din creionul meu, atunci când m-am așezat să scriu câteva cuvinte despre familia din Betania. Biblia, cartea pentru fiecare și pentru toate, ne redă și această istorie. O familie credincioasă, la care Domnul Isus a trăit un timp, este ceea ce Duhul Sfânt ne prezintă aici. Ce scenă plăcută! Ea este unică în felul ei. Multe femei au slujit Domnului cu ceea ce aveau; mulți ucenici L-au urmat; mulți bolnavi, suferinzi și neștiutori au venit la El; unii L-au invitat la masă, dar niciunde nu S-a oprit așa cum S-a oprit în casa din Betania. Acolo El a fost invitat nu numai să mănânce, ci a fost primit în casă. Acolo a fost primit cu o dragoste, slujit cu o glorie și tratat într-un mod așa de deosebit cum nu găsim un alt exemplu. Cele trei persoane, din care consta familia, se deosebeau desigur foarte mult în caracterul lor și în viața lor spirituală, dar toate Îl iubeau cordial pe Domnul Isus și au fost iubite cordial de Domnul Isus. Marta L-a primit în casa ei, Maria stătea la picioarele Lui (Luca 10). Lazăr stătea alături de El (Ioan 12). »Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav« (Ioan 11,3), a fost mesajul surorilor adresat Domnului Isus, atunci când Lazăr era pe patul de moarte. »Lazăr, prietenul nostru, doarme«, a spus Isus ucenicilor. »Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr«, ne spune Duhul Sfânt.

Acolo Domnul locuia cu plăcere. Acolo El Se simțea bine. Acolo Se simțea acasă. Această familie exercita o putere de atracție asupra Lui. El a ales locul pentru domiciliul Său în timpul ultimelor zile ale vieții Sale aici pe pământ. Deoarece Ierusalimul L-a lepădat, nu a vrut să rămână acolo, ci seara mergea la Betania și înnopta acolo, pentru ca dimineața să Se

reîntoarce iarăși la Ierusalim, ca să învețe în Templu (Ioan 12; Matei 21,17). El se odihnea acolo de osteneala din timpul zilei. În cercul familiar intim găsea un fel de despăgubire pentru suferința care I se aducea în alte locuri. Și acolo era un suflet care înțelegea gândurile Sale, și care suferea împreună cu El, în timp ce niciunul din ucenici nu-L înțelegea.

Fericită familie! Ce onoare, ce privilegiu să găzduiești un astfel de Oaspete! Ce mult au savurat aceasta acești trei! Neuitate au fost pentru ei aceste ore și aceste zile. Ei au făcut cunoștință cu Isus într-un fel cu totul deosebit. El era nu numai Salvatorul și Învățătorul lor, nu, El era prietenul casei lor. Ei se aflau într-o relație unică în felul ei cu El. Nici un alt exemplu de o intimitate așa de strânsă cu Isus nu găsim în istorie. Ei au găsit în Isus un Prieten – mai fidel decât un frate – care putea să intervină în toate împrejurările lor, care Se interesa de tot ce se petrecea la ei și care era legat cu ei printr-un sentiment intim de compasiune. Evanghelia după Ioan capitoul 11 ne arată aceasta foarte clar. Lazăr era bolnav și Isus era departe de Betania. Ce ar fi trebuit să facă surorile? Să trimită un mesaj lui Isus? Da. Dar care? O rugămintă fierbinte să vină cât se poate de repede? Nu, aceasta ar trăda neîncredere în dragostea lui Isus. »Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.« Acesta a fost mesajul. Mai mult, nu. Aceasta era suficient. Era de prisos să insiste. Ele cunoșteau inima lui Isus. De mai multe ori au simțit cum El era plin de compasiune. Ele știau, că El iubea pe Lazăr – îl iubea așa de mult, că El trebuia numai să știe, că prietenul Lui era bolnav, ca să Se grăbească să vină imediat la el și să-l vindece. Și ele nu s-au înșelat. Într-adevăr, Domnul nu a venit înainte ca Lazăr să moară, El a lăsat surorile să meargă pe un drum de suferințe adânci și grele, dar aceasta a avut loc numai ca mai târziu să le facă cu mult mai bucurioase. Aceasta a avut loc numai ca ele să-L cunoască mai bine, să simtă mai mult compasiunea Sa divină și să poată vedea slava lui Dumnezeu. Și încrederea în dragostea lui Isus era așa de puternic întipărită, că ele, chiar și după o decepție așa de mare, nu s-au lăsat câtuși de puțin clătinate în credința lor, în dragostea și credințioșia Sa. »Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!«, au strigat amândouă. Și în timp ce Marta adaugă: »Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu«, Maria cade la picioarele Lui, ca să-și plângă durerea înaintea Lui și să savureze compasiunea Lui gingașă.

Vedeți, frați și surori! Toate acestea ne mișcă și sunt pline de învățătură. În Betania a fost pregătită o locuință pentru Isus, un cămin. Inimile erau dedicate Lui; casa Îi stătea deschisă; toate erau în slujba Lui. Stau și casele voastre deschise pentru Domnul? Îl primiți voi cu plăcere? Faceți voi totul, ca El să se simtă bine acolo? Este pentru voi o onoare mare, un privilegiu care nu se poate prețui, dacă El vrea să intre la voi? Spuneți voi împreună cu poetul:

O, scump cămin în care toți pe Tine
Te preamăresc mereu, Isus Hristos!
Și unde din mulțimea care vine,
Tu ești Cel mai iubit și prețios.

Există și o invitație și o primire a Domnului, care lasă rece inima Sa. O invitație din curiozitate sau o invitație pornită dintr-o nevoie, deoarece nu ai curajul să renunți la ea. Simon fariseul a invitat pe Domnul Isus la masă, dar nu a făcut ceea ce ar fi trebuit să exprime bucuria lui cu privire la venirea lui Isus. Nu era apă pentru spălarea picioarelor, nu I-a turnat untdelemn pe cap, nu I-a dat nici o sărutare în semn de salut. Isus a venit, dar acolo nu era acasă. Inima lui Simon nu era deschisă pentru El, de aceea casa lui Simon nu era un punct de

atracție pentru El. Isus vine cu mai multă plăcere într-o colibă, unde totul arată sărăcie, dar unde inima bate pentru El, unde este o onoare pentru cei de acolo să-L primească, decât într-un palat minunat, unde ce-i drept este întâmpinat cu mult ceremonial oficial, însă nici o dragoste arzătoare pentru El nu face din casă o locuință plăcută. Cum Îl primești tu pe Isus? Cu cordialitatea Martei și Mariei sau cu răceala lui Simon? Îi dai tu totul sau Îi dai numai strictul necesar? Și în afară de aceasta: ceea ce faci și ceea ce dai, le faci și le dai de bucurie față de Persoana Sa, din dragoste arzătoare pentru El?

Domnul nu mai este aici. Personal El nu mai poate șede la masa noastră și nu mai poate înnopta la noi. Dar este casa noastră o casă în care I se slujește Lui și unde este temere de El, unde Numele Lui este pe buzele tuturor și unde se încearcă să fii plăcut Lui? »Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine«, a spus Domnul. »Adevărat vă spun că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.« »Fiți primitori de oaspeți«, le strigă apostolul credincioșilor, »să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri.« Tot așa noi putem primi pe Domnul. Dacă stă casa noastră deschisă pentru frați și pentru surori, atunci ea stă deschisă și pentru Isus. Și în acest caz ea trebuie să stea deschisă cu adevărat din pricina Lui și nu pentru a fi lăudat și onorat; nu ca să ai un nume bun între credincioși; și nici ca să ai onoarea să găzduiești sub acoperișul tău pe unul sau altul din acei dotați; și cu atât mai puțin să ne satisfacem curiozitatea sau să ne liniștim conștiința.

După această ospitalitate poate năzui fiecare. Nu depinde de mult sau de puțin. Cine are puțin, nu poate da mult. Însă un pahar cu apă rece, dat din pricina lui Isus, va fi primit de El. Dar cine are mult și dă puțin, nu trebuie să se aștepte la aprobare din partea Domnului. Inimile noastre sunt deseori zgârcite și egoiste. Cât de mult mai mult s-ar putea face de mulți în această privință! Dacă inima bate pentru Isus, totdeauna se vor găsi ocazii pentru binefacere. Inima este inventivă. Gândește-te la femeia sunamită din 2 Împărați 4. »Te rog să facem sus o cămăruță cu ziduri«, zice femeia bărbatului ei, »și să punem în ea un pat pentru el, o masă, un scaun și un sfeșnic, ca să stea acolo când va veni la noi«. Aceasta era excelent. Și cât de minunat a fost ea răsplătită pentru aceasta! Ce binecuvântări au savurat Maria, Marta și Lazăr! Da, dacă noi primim pe Isus, totdeauna vom observa că El a fost acolo. Gingășia prezenței Sale umple casa.

Dar va intra Domnul în orice casă? Cu siguranță nu va intra. Nici noi n-am face aceasta. Ai locui tu într-o casă dezordonată, certăreață? Desigur nu. Iar Domnul cu atât mai puțin. El iubește pe ai Săi, El îi poartă pe toți pe inima Sa, El vrea să le dea tuturor savurarea binecuvântării. Dar dacă ei nu merg în căile Lui, este imposibil ca El să aibă relații cu ei ca și când nu ar sta nimic în cale. Isus a zis: »Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și ne vom face locuința împreună cu el.« Deci locuirea Lui la noi este dependentă de dragostea noastră pentru El și de păzirea Cuvântului Său. Desigur, Domnul vizitează și casele alor Săi, în care sunt nereguli, dar locuirea este cu totul altceva. Când El îi vizitează, atunci El vine să mustre, să refacă relațiile distruse – dacă este posibil. Dar dacă El locuiește într-o casă, El este acolo ca prieten, ca să participe la toate și prin prezența Sa plină de dragoste să trezească sau să înmulțească bucuria.

Este trist, dar adevărat, că sunt case ale credincioșilor în care Domnul nu poate intra. Să locuiască El acolo unde domină felul de gândire lumesc? Imposibil. Gândește-te la Avraam și Lot. Domnul a rămas la Avraam, El S-a așezat acolo să mănânce, acolo a fost ca Prieten. La

Lot nu S-a dus El, ci a trimis un înger, și acesta a vrut mai bine să locuiască pe drum, decât în casa lui Lot.

Va veni Isus într-o casă în care este dezordine și mizerie și unde nu se comportă așa cum se cuvine? Gândește-te la cuvintele apostolului Pavel: »Încolo, fraților, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă gândiți. Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine și ce ați văzut în mine, acestea să le faceți. Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi.«

Va locui Isus cu plăcere acolo unde este ceartă și discordie, unde bărbatul și femeia nu sunt de acord unul cu altul, unde copiii se răzvrătesc împotriva părinților? Cu siguranță, nu. Acolo unde locuiește dragostea, Domnul oferă binecuvântarea, acolo locuiește El Însuși, acolo se primește mântuirea Sa și viața până în veșnicie.

Sunt lucruri serioase, cele despre care vorbim, preaiubiților! Lucruri de o deosebită importanță practică. Dacă este important pentru tine, ca Domnul să intre la tine, atunci tu trebuie să-ți rânduiești casa în așa fel, ca Domnul să rămână cu plăcere în ea. În această privință se păcătuiește mult printre credincioși. Mulți gândesc că nu trebuie luat așa de exact. Dacă inima este sinceră față de Domnul, atunci nu trebuie să fii atent așa de exact cu celelalte lucruri, așa se spune. Ca și cum starea de acasă nu ar fi urmarea stării inimii. Ca și cum acasă totul ar putea fi în dezordine, însă în inimă totul este în ordine. Cine gândește în felul acesta se înșală singur. Noi trebuie să luminăm în lume ca lumini, și aceasta nu numai atunci când vorbim în adunare, vestind evanghelia, practicând activități creștine, despărțindu-ne în exterior de lume, ci și atunci când acasă ne comportăm ca creștini, comportându-ne cu dragoste față de ai noștri, respectând ordinea și rânduielele și crescând copiii în disciplina și învățătura Domnului. Fie ca noi să învățăm să înțelegem toate acestea și să le luăm la inimă!

Să ai pe Isus locuind în inimă și în casă, acesta este privilegiul minunat al creștinului. Domnul vrea cu plăcere să intre la *toți*. Dacă El nu vine, nu este din cauză că El nu vrea, ci din cauza imposibilității de a putea veni. Noi Îi facem imposibil să vină. Cât de cu totul altfel ar arăta în unele familii, dacă Isus ar locui acolo! Unde locuiește Isus este liniște și afectuozitate. Acolo te întâmpină dragostea lui Dumnezeu. Acolo nu este nici o exuberanță, dar nici o lipsă de vioiciune. Nu, o bucurie sfântă umple inimile și radiază de pe fețe. Nu se aude nici o pălăvrăgeală neplăcută, ci numai cuvinte sărate cu sare. O cântare spre lauda lui Dumnezeu susură de-a lungul pereților. Acolo poți avea parte de momente fericite, momente de bucurie cerească și învățătură divină. O astfel de casă este o stea strălucitoare pe cerul întunecat, furtunos al lumii. Chiar și cei ce sunt afară privesc cu respect spre o astfel de casă. Când se suferă – și care creștin nu suferă – este o suferință cu răbdare, o suferință însoțită de mângâierea Duhului Sfânt, o suferință în apropierea lui Isus. Nu rareori se vede că puterea și harul Duhului se arată mai mult în zilele luptei și osteneții, decât în zilele de prosperitate și fericire. Și uneori se găsește un zâmbet de speranță și fericire în Dumnezeu în jurul gurii celui bolnav și greu suferind, în timp ce alții, șezând în sac și cenușă, pier în lacrimile lor.

Și Domnul? Nici un oaspete nu se aseamănă cu El. Să nu gândești că El va răsturna dintr-o dată totul în casă. Nu, El este atât înțelepciunea cât și dragostea. Nu cu putere și autoritate, ci cu un susur blând al vântului exercită El influența Sa. Uneori fără să spună vreun cuvânt. Uneori numai cu o privire. Uneori cu o tăcere intenționată, unde cu siguranță se așteaptă vorbire. Deja prezența Sa exercită o influență mare. Prin faptul că se oferă ceva mai bun, mediocritatea dispare de la sine. Înainte de toate să nu gândești că El Se va ocupa fără motive

cu amenajarea casei tale. O, nu! El, Cel care îndeamnă pe ai Săi să nu se amestece în lucrurile altora, nici El nu va face aceasta. Nici o indicare nu ar fi venit de pe buzele Lui din cauza lucrului greu al Martei, dacă Marta nu I-ar fi atras atenția cu privire la activitatea ei și a Mariei. El nu face nimic, ceea ce fac unii, vrând să constrângă pe alții să înceteze lucrul lor, ca să-i poată asculta. Domnul știe că și aceste lucruri trebuie făcute și le acordă deplina lor valoare, da, înviorează inima Sa, când se caută să I se slujească și în acestea. Numai când ești așa de preocupat cu slujba proprie, că se poate crede că te poți lipsi de învățătura Lui, vine o atenționare de la Isus, care repune toate lucrurile la locul cuvenit lor. Mântuitor demn de adorare! Tu ești singurul desăvârșit. Ceea ce faci Tu este maiestate și slavă pură. Nimeni nu se poate compara cu Tine. Sufletul meu tânjește după Tine! Locuiește permanent în inima mea și în casa mea și fă-mă să locuiesc cât mai curând în Casa Tatălui minunată, unde voi cunoaște așa cum și eu am fost cunoscut, unde bucuria mea cea mai mare va fi savurarea apropierii Tale sfinte!